

6 SEPTEMBER 2025

43

DOOR JOHAN

ADVENTKERK
BRUSSEL
Nieuwsbrief

"Vorige week kreeg Pauly op facebook een intrigerende tekst toegestuurd via haar nichtje in Frankrijk. De tekst is van de hand van een zeker Philippe Tarabon. Ik vond het de moeite om die tekst te delen. Zoveel is herkenbaar... zeker de moeite om over te bezinnen!

ALS GOD VERDWIJNT: ANATOMIE VAN HET FANATISME

Ik ben opgegroeid met de gedachte dat religieuze fanatici mensen waren die teveel God in hun leven hadden. De media laten ons voortdurend dit beeld zien: fundamentalisten met stralende ogen van ze kerheid, verbazingwekkende predikanten tegen de zonden van de wereld, gelovigen die zo overtuigd zijn van de waarheid dat ze gevaarlijk worden. Maar toen ik ouder werd en deze verontrustende verschijnselen van dichtbij bekeek, ontdekte ik iets verrassends en contra-intuïtiefs: Religieus fanatisme komt niet van een overdaad van God, maar van zijn afwezigheid.

Regels, rituelen, dogma's, groepsidentiteit i.p.v. God

Deze onthulling heeft me geraakt tijdens een recent gesprek met een theoloog in een café in Lille. "Philippe," zei hij toen hij in zijn koffie roerde, "kijk goed naar een fanaticus als hij praat. Ja, hij heeft het altijd over God. Maar kijk waar hij het echt over heeft: regels, rituelen, dogma's, de identiteit van zijn groep. Alles behalve een levende relatie met de God die hij beweert te dienen."

Ik begon na te denken over de fanatici die ik in de loop der jaren heb ontmoet. Ze deelden allemaal een vreemde eigenschap: een obsessie voor de perifere aspecten van het geloof ten koste van het centrum. Ze veranderden de middelen in doel, gereedschap in aanbiddingsobjecten. De Bijbel werd eerder een wapen dan een liefdesbrief. Het gebed veranderde eerder in mechanische logorroe dan in intiem gesprek. De kerk veranderde in een fort in plaats van een ziekenhuis voor gewonde zielen.

Dat noem ik nu het ontgoocheld geloof. Te smal om God te bevatten, maar net groot genoeg om ons de illusie te geven dat we Hem bezitten. Zoals die toeristen die het Louvre bezoeken en alleen de camera van hun telefoon zien. We kunnen zo bezig zijn met onze religieuze systemen dat we de grootheid van degene die ze zouden moeten onthullen volledig missen.

Te groot voor mij, te klein voor God

De Franse filosoof Jacques Ellul had een opvallende uitdrukking om deze voorwaarde te beschrijven: een geloof "te groot voor mij, te klein voor God." Te complex en veeleisend om het volledig te kunnen leven, maar te beperkt om de immensheid van God te bedwingen. Deze spanning creëert een spirituele leegte die we snel vullen met meer handige vervangers.

En dat is waar de afgoding zich verleidelijk vestigt. We buigen niet voor gouden standbeelden zoals de Israëlieten in de woestijn, maar we bouwen onze eigen moderne gouden kalveren: starre doctrines, onaantast-

bare tradities, onfeilbare leiders, religieuze identiteiten die belangrijker worden dan God zelf.

Ik heb dit gezien in sommige kerken waar je je buurman kon haten terwijl je de verzen over de liefde perfect voorleest. Ik heb dit gezien bij predikanten die het evangelie veranderden in marketingtechniek. Ik heb dit gezien bij religieuze activisten die zo geobsedeerd zijn door hun oorzaken dat ze het medeleven van Christus uit het oog verloren.

God op zijn echte plaats zetten

De remedie voor fanatisme is niet het verdunnen van het geloof of het "redelijker maken". "Het is ook niet om religieuze praktijken of diepe o vertuigingen op te geven. Het echte tegengif is paradoxaal genoeg radicaler: God op zijn echte plaats zetten.

God weigert te worden getemd. Het ontsnapt aan onze systemen, overtreft onze categorieën, verrast onze verwachtingen. Zoals de wind waar Jezus over sprak in Nicodemus, blaast Hij waar Hij wil, wanneer Hij wil, zoals Hij wil. We kunnen hem niet opsluiten in een theologische formule, hem beperken tot geen enkel politiek programma, hem bezitten door geen enkele religieuze praktijk.

Een authentiek geloof erkent deze goddelijke transcendentie en buigt er nederig voor. Ze weet het verschil tussen God aanbidden en onze ideeën over God aanbidden. Het onderscheid tussen het volgen van Christus en

het verdedigen van het christendom als cultureel systeem.

Wanneer God zijn rechtmatige plaats terugvindt in het middelpunt van ons spirituele leven (niet als een concept om te verdedigen maar als een persoon om te kennen) lost het fanatisme vanzelf op. Want hoe kun je fanatiek worden van de liefde zelf? Hoe kan iemand een wapen maken die komt genezen? Hoe kunnen we uitsluiten in de naam van degene die zijn armen opende aan een kruis?

Fanatisme genezen, niet door minder God, maar door méér God!

Fanatisme is inderdaad een godsdienstziekte. Maar het is een ziekte die je niet kunt genezen door minder God, maar door meer God. En deze genezing, hoe moeilijk het ook is, blijft altijd mogelijk voor iedereen die de moed heeft om zijn idolen los te laten om de uitgestrekte hand van de Oneindigheid te grijpen."

MEDEDELINGEN

Donderdag 4 september om 18.30 uur: babbelszoom

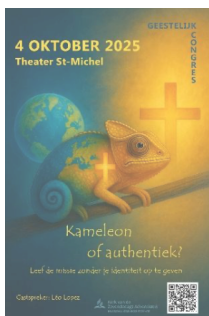
Donderdag 11 september om 19.30 uur: bijbelszoom

<https://adventist-be.zoom.us/j/88979890897?pwd=TTV0SkdMckFJWXBnYXJhMGk2MUR2Zz09>

Komende sabbat opent Jacques met ons het Woord tijdens de eredienst.

Op **sabbat 13 september** is het dan de beurt aan Johan.

Sabbat 27 september: inleiding op het nieuwe sabbatschoolkwartaal over het boek Jozua (Antwerpen - Thirza, Marcelo, Rudy Van Moere)

Op sabbat 4 oktober hebben we na vele jaren weer eens een geestelijk congres, met als thema: *"Kameleon of authenticiteit? Leef de missie zonder je identiteit op te geven."*

Gast spreker is Leo Lopez uit Franstalig Zwitserland.

Meer info via deze [link](#)

ADRA Noodsituatie in Afghanistan. Wil je ADRA steunen, volg dan deze [link](#)